

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 5878/2024
03.04.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиле АА из села ..., ..., чији је пуномоћник Сунчица Стаменковић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“ из Београда, чији је пуномоћник Бранислав Поповац, адвокат из ..., ради утврђења ништавости споразума и исплате разлике накнаде, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против решења Апелационог суда у Нишу Гж 2716/23 од 21.11.2023. године, у седници одржаној 03.04.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против решења Апелационог суда у Нишу Гж 2716/23 од 21.11.2023. године, у делу којим је одбијена као неоснована жалба туженог, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена решења против Апелационог суда у Нишу Гж 2716/23 од 21.11.2023. године, у делу којим је одбијена као неоснована жалба туженог.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 491/19 од 21.04.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован приговор туженог о стварној надлежности суда за поступање у овом предмету. Ставом другим изреке, утврђено је да је апсолутно ништав Споразум о накнади број 465-1164/11-07 лод 28.11.2011. године, јер је супротан принудним прописима, јавном поретку и да не производи правно дејство. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да исплати тужили на име разлике између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште по Споразуму о накнади за експроприсано земљиште број 465-1164/2011-07 од 28.12.2011. године, износ од 1.329.419,00 динара са законском затезном каматом од 21.04.2023. године до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да исплати тужили на име трошкова парничног поступка износ од 228.394,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности до исплате.

Решењем Апелационог суда у Нишу Гж 2716/23 од 21.11.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђено решење садржано у ставу првом изреке пресуде Основног суда у Врању П 491/19 од 21.04.2023.

године. Ставом другим изреке, укинута је наведена првостепена пресуда у ставу другом, трећем и четвртом изреке и у укинutom делу предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против решења другостепеног суда у делу којим је одбијена као неоснована жалба туженог, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права са позивом на члан 404. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је на основу члана 404. а у вези члана 420. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11 ... 10/23 – други закон), оценио да ревизија туженог није изузетно дозвољена.

Ревизијом се побија одлука о одбијању као неоснованог приговора туженог о стварној надлежности суда за поступање у овом предмету. Првостепени суд је закључио да је неоснован приговор туженог да решавање овог спора не спада у судску надлежност, јер се ради о спору за утврђење ништавости споразума и исплати новчане накнаде за експроприсано земљиште, о којем је захтеву као имовинскоправном, а у ширем смислу грађанскоправног односа, искључиво надлежан за одлучивање суд у смислу члана 1. ЗПП. Другостепени суд је закључио да је првостепени суд правилно одбио приговор апсолутне ненадлежности суда за одлучивање у ситуацији када је ванпарнични поступак за утврђење висине накнаде за изузету непокретност окончан закључењем споразума пред органом управе, а сам споразум је предмет побијања у овој парници, а да се тужбом у овој парници не побија решење о експропријацији или какав други управни акт, те да је за одлучивање о томе да ли је повређено субјективно право странке у спору из области имовинскоправних односа надлежан парнични суд.

Чланом 16. ЗПП је регулисана судска надлежност, а чланом 17. ЗПП стварна надлежност.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Из наведеног произлази да су законом изричито прописани додатни, посебни услови под којима ревизијски суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку и онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП.

Погрешна примена материјалног права је законски разлог за изјављивање посебне ревизије уколико је због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци потребно размотрити питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, па како се у конкретном случају ревизијом побија процесно решење којим је одлучено о приговору апсолутне ненадлежности суда, на шта у смислу члана 16. и 17. ЗПП суд пази по службеној дужности у току целог поступка, то нису испуњени законски услови

за одлучивање о посебној ревизији, јер се због битне повреде одредаба парничног поступка ревизија не може изјавити.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. а у вези члана 413. и 420. ЗПП и утврдио да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП је прописано да странке могу да изјаве ревизију против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан.

Како одлука о одбијању као неоснованог приговора туженог о стварној ненадлежности суда за поступање у овом предмету, представља решење којим се поступак правноснажно не окончава, то ревизија туженог у том делу не би била дозвољена на основу одредбе члана 420. став 1. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић